

Leven als god in China

Het gebeurt me minstens eens per dag. Meestal als ik langs de goedgevulde schappen van de oer-Hollandse Albert Heijn slenter of ienemenemutte speel op de kaasafdeling. Als ik andijvie in mijn mandje gooi en besef dat ik me daarmee een halfuur aardappels schillen op de hals haal, droom ik weg naar betere tijden. Tijden waarin ik leefde als een god in China.

Natuurlijk vergeet ik in die dagdromen mee te nemen dat ik in die periode een achterste had waar menig Chinees 'nin' tegen zegt, dat de reactie van mijn maag- en darmstreek iets weg had van Russisch roulette op het gebied van toiletbezoek en dat ik elke ochtend verlangde naar bruin brood met anijshagel. Nee, dromend op de groente-en-fruitafdeling van een Nederlandse supermarkt herinner ik me vooral de schalen vol shuizhuniurou, de met lamsvlees gevulde jiaozi en de dampende kommen met verschillende vormen van mian als tussendoortje.

Uiteraard bereid ik mijn bezoekjes aan de Volksrepubliek op culinair gebied na al die Hollandse fata morgana's zorgvuldig voor. Ver voor vertrek liggen er al minstens zeven lijstjes met 'must visit-restaurants' en 'must eat-gerechten' klaar naast andere belangrijke reisdocumenten. Mijn reisgenoten worden op de hoogte gebracht van een strak eetschema en dienen zich voor te bereiden op een estafette van vet en pepers op topsportniveau. Eenmaal daar ben ik degene die gerechten bestelt. Niet uit egocentrische overweging, maar uit zelfbescherming: wat ik niet ontdek als nieuwe delicatessen kan ik in Nederland ook niet missen.

Om de tijd buiten China zonder huilbuien door te komen, houd ik bij terugkomst de herinnering aan een hap gefrituurde qiezi levend, vul ik de zwarte gaten met Hollandse kazen (een andere verslaving) en boek ik bij de eerste serieuze afkickverschijnselen een retourtje Peking. Dat maakt de komende maanden extra spannend. In juni 2009 bracht ik voor het laatst twee stokjes vol Chinese lekkernijen naar mijn mond.

In 2010 wordt Japan mijn culinaire hoogtepunt en dus ga ik cold turkey op een dieet van sushi en shashimi. Kan erger, zou je denken.

Maar wat nu als ook het voedsel in Tokio dagelijks mijn gedachten beheerst en mijn verlangen naar exotisch eten bij thuiskomst niet meer te overzien is? Ik duim voor vieze vis en smerige teriyaki.